

[Søren Andersen.]

63, skal jeg undgå ret mange principielle betragtninger, men mere holde mig til de ikke særlig mange ændringer, som selve lovforslaget indeholder forslag om.

Det er jo sagt, at dette er det fjerde område, der spaltes ud fra den store, gamle forsorgslov. Jeg ved ikke, i hvor høj grad det bliver en lettelse for dem, der skal arbejde med loven; det skulle det vel gøre, og det gør det forhåbentlig også. Men det er vel ikke unaturligt, at jeg godt kunne ønske mig, at der havde været noget mere rationalisering i disse lovforslag på forsorgsområdet. Jeg skal naturligvis ikke tage en eventuel andenbehandling af forslaget om offentlig forsorg på forskud, men jeg ville gerne, hvis vi kunne opnå noget mere rationalisering. Hvis folkestyrets funktioner efterhånden kun kan udøves af eksperter, er der noget galt; i alle tilfælde føles det sådan, og alene det, at det kan føles, må vel betyde, at der er noget galt.

Det er jo tydeligt i dette lovforslag, at der er nogen, der skal tage sløbet, der er andre, der skal bistå og rådgive, og efterhånden glider vi mere og mere bort fra, at det borgerlige ombud kan klare problemerne, og over til en ren funktionalisme. Jeg kan blot — jeg skal slet ikke anke over det, men alligevel fremføre det — som eksempel nævne den nuværende tilsynsværgeordning; det er muligt, at den er rigtig, men den illustrerer, at det kan være nødvendigt at udpege visse personer til sådanne funktioner, hvor man ellers mangler egnet mandskab. Dette var mere et lille hjertesuk, jeg skal nu koncentrere mig om de 3 ændringer, der er foreslået.

Jeg tror i og for sig ikke, at de rådgivningsklinikker inden for børneforsorgsordningen, som man fik ind i loven af 1958, er særlig attråede, og der er måske heller ikke særlig behov for dem. I hvert tilfælde har jeg lagt mærke til, at man har været betydelig mere glad for den konsulentordning, man har fået, end for selve klinikkerne. Selv om der er gået ca. 3 år, siden loven kom i 1958, er der, så vidt man kan forstå lovforslaget, endnu ikke oprettet sådanne klinikker, i hvert tilfælde ikke i den grad, som den højtærede minister kunne ønske sig det.

Det er vel også tvivlsomt, om den nye

betalingsordning virkelig er bedre. Den giver jo et større tilskud fra staten — jeg skal ikke her komme ind på procenter — og det har jeg i og for sig ikke noget imod; jeg synes, det er rigtigt. Men jeg kan ikke helt overse, om det virkelig er bedre, at den kommunale andel føres over til helt mellemkommunal refusion. Det har i hvert tilfælde været sådan i kommunerne, at man har regnet med, at der var en række større kommuner, hvor disse institutioner kom til at ligge, der ville få betydelig mere fordel end andre kommuner, og derfor har de ønsket en betalingsordning på linje med den, der er gældende, når det drejer sig om sygehuse. Jeg tror, dette er noget, som tinget i hvert fald skal tænke over. Jeg kan ikke på forhånd sige, at den højtærede minister har ramt rigtigt, hvad angår den ændring med hensyn til refusionen, som foreslås. Derimod kan jeg nok se, at den højtærede minister har ment at komme med en ændring til det bedre, som skulle kunne løse problemerne for de rådgivningsklinikker, som den højtærede minister søger at få gennemført.

Det ser ud til, at særforborgens såvel som børneforsorgens område udvides en smule. Jeg kan ikke se hvor meget, men det kan vi undersøge i udvalget.

Der finder også ændringer sted med hensyn til sager, hvor retsmyndighederne frafalder tiltale, imod at de pågældende unge anbringes på institution. Jeg tror, at den ændring, der finder sted her, er rimelig og rigtig, og at der er behov for den. Det er i almindelighed børneværnets opgave at anbringe børnene i de rigtige institutioner, men der er jo mange af dem. Jeg skal ikke sige, at vi ikke har behov for den lange række institutioner; det har vi utvivlsomt, men det kan nok til tider være vanskeligt at ramme den rigtige anbringelsesmåde. Derfor er det nok rigtigt, når det fremhæves, at der her er problemer, der skal løses, både med hensyn til opdragelse og behandling såvel som i forbindelse med retssikkerheden. Jeg tror, at den ændring er rigtig, der går ud på, at i tvivlstilfælde, eller hvor anklagemyndighed og børneværn ikke er enige, er der mulighed for, at sagen kan afgøres af direktøren for børne- og ungdomsforsorgen.

Bestemmelsen om, at statens tilskud til